

hører Rumæniens Høge Dronning, som under Navnet Carmen Sylva har freget adskillige gode Bøger og Digte, blandt hvilke den mærkeligste er „Sorgens Jordgang“. Hun fortæller også at skrive Aforismer, der er, sorte Hyndfugro, som med ganste ja Ord udgiver ganste meget. Her følger nogle få Exemplarer fra hendes Ven.

— Sud tilgiver; det gør Naturen aldrig.

— Opdragelsen er Hjerteis Hjørne.

— Af Livet bliver man aldrig træt, af sig selv derimod nok.

— Benner kan man miste både under for megen Lykke og Ulykke.

— Det er med en Moder som med den fare Gud: i Norden rækker man på hende, og under Fornsynen glemmes hun.

— Lykken ligner Elfen: det sover, men kommer ikke.

— Skuffelsen er som en Blomsterhede paa en Frostmorgen; en varm Kilde, der overvæs; et Ansigts, der, kont dødt, dog smiler.

• • •

Sånt dette Blad ikke sætter sig til Opgave at oprette med Vin og Ulykt, fordrage man følgende.

I Schlesien har de en Slags Druer, som bærer det alvorlige Navn „Lacryma Christi“ (Kristusæren). En saaledes Rende skal have udtalt, at Navnet burde forandres til „Lacryma Petri“, idet hver, som under denne Vin, føler sig opfordret til at gaa udenfor og græde bitterligt.

• • •

Vi fødes som Originaler, men der som Kopier", skal en af Verdens Høje Mand have sagt.

I mærkelig Samlang dermed falder en Udtalelse af Dr. Ranien. Til en Bladmand i London har han for noget siden bitterlig beslaget, at Eskimokulturen er dømt til Undergang. „Der Civilisation“, sagde han, „falder jeg trivel, fordi den i mine Tanfer virkelig er det. Den tilskraber til tildanne alle Mennesker efter samme Model, og det ondselige deri kan jeg voa ingen Maade indse. Man vil afslatte alle Fortælligheder og Ulygheder, og voa denne Maade forvirre man Personligheden i betenkelsig Grad. Vi har for os Udsigt til en verdensomfattende Ensformighed.

Det moderne Menneske er et Massaproduct: Tilværelseskampen fræver hele hans Tid, og saaledes faar han aldrig Stunder til at finde sig selv; den vigtigste af alle Opdagelser. Eskimoen derimod finder Tid til Selvbetragtning og Selvrefleksion. Hans Kultur er god og fløn. Bistof har han ikke formaet at udvise de bildaende Kunsters højere Forme, men underkønne Saagene og Eventyr gaar fra Mund til Mund og befrugter Mænderne. Eskimoen lever sit eget Liv, er afhængig af sit Øjes, Øres, Indsæernes Daglighed, han er virkelig Individ. Og alligevel er Eskimoen fundet opfert paa socialitistisk, ja næsten kommunalistisk Grundlag. Det er deres Lov: Jeg har haft daarig Fønkt i Dag, men vil faa en bedre i Morgen. Gi mig derfor lidt af din Fønkt, og naar du faa er ukeldig, faar du lidt af min.“

Pastor Wilhelm Sørensen.
(27. Juni 1840 — 16. Nov. 1911.)

Andreas Herman Vilhelm Sørensen blev født i Udbyhøj Toldsted ved Udløbet af Randers Fjord, hvor hans Fader var Strandkontrollør. Sin Skolegang havde han i Randers. Hjemtaarheden drev ham til at gaa de 5—6 Mil Lærdag Eftermiddag for at kunne holde Søndag med sine Forældre og Sødsende. Det sidste Besøg fandtes ved at Faderen, som var gaaet ham i Mode, fulgte ham. Hjemtaarheden begyndte hjemmefra. —

I sin Skolegang havde han i Randers. Hjemtaarheden drev ham til at gaa de 5—6 Mil Lærdag Eftermiddag for at kunne holde Søndag med sine Forældre og Sødsende. Det sidste Besøg fandtes ved at Faderen, som var gaaet ham i Mode, fulgte ham. Hjemtaarheden begyndte hjemmefra. —

I sin Skolegang til han var Prester, saa hans klare Hoved og Arbejdsværk har vel allerede da gjort sig gældende. 25 Åar gammel tog han teologisk Embedsesamen med bedste Karakter helt igennem. Sin 1. Præstegerning til han i Frederiksberg Sogn, som da var udet. Det var vistnok senere, da han blev Præst i Holland, under rolige landlige Forhold, han tog sat paa de Missionstudier, som efterhaan-

den gjorde ham kendt og skaffet ifstod ham nær, udtales, at efter se blot i Fædrelandet, som han hændes Portgang længtes han selv elstede, men videre ud. Han blev efter den hjemgang, som nu er til Danmarks, ja Norden's højeste medes ham.

Missionssyndige, og Hjælpheden var ikke holdt. Han var Missionssyndige, blandt hvilke den mærkeligste er „Sorgens Jordgang“. Hun fortæller også at skrive Aforismer, der er, sorte Hyndfugro, som med ganste ja Ord udgiver ganste meget. Her følger nogle få Exemplarer fra hendes Ven.

— Sud tilgiver; det gør Naturen aldrig.

— Opdragelsen er Hjerteis Hjørne.

— Af Livet bliver man aldrig træt, af sig selv derimod nok.

— Benner kan man miste både under for megen Lykke og Ulykke.

— Det er med en Moder som med den fare Gud: i Norden rækker man på hende, og under Fornsynen glemmes hun.

— Lykken ligner Elfen: det sover, men kommer ikke.

— Skuffelsen er som en Blomsterhede paa en Frostmorgen; en varm Kilde, der overvæs; et Ansigts, der, kont dødt, dog smiler.

• • •

Sånt dette Blad ikke sætter sig til Opgave at oprette med Vin og Ulykt, fordrage man følgende.

I Schlesien har de en Slags Druer, som bærer det alvorlige Navn „Lacryma Christi“ (Kristusæren). En saaledes Rende skal have udtalt, at Navnet burde forandres til „Lacryma Petri“, idet hver, som under denne Vin, føler sig opfordret til at gaa udenfor og græde bitterligt.

• • •

Vi fødes som Originaler, men der som Kopier", skal en af Verdens Høje Mand have sagt.

I mærkelig Samlang dermed falder en Udtalelse af Dr. Ranien. Til en Bladmand i London har han for noget siden bitterlig beslaget, at Eskimokulturen er dømt til Undergang. „Der Civilisation“, sagde han, „falder jeg trivel, fordi den i mine Tanfer virkelig er det. Den tilskraber til tildanne alle Mennesker efter samme Model, og det ondselige deri kan jeg voa ingen Maade indse. Man vil afslatte alle Fortælligheder og Ulygheder, og voa denne Maade forvirre man Personligheden i betenkelsig Grad. Vi har for os Udsigt til en verdensomfattende Ensformighed.

Det moderne Menneske er et Massaproduct: Tilværelseskampen fræver hele hans Tid, og saaledes faar han aldrig Stunder til at finde sig selv; den vigtigste af alle Opdagelser. Eskimoen derimod finder Tid til Selvbetragtning og Selvrefleksion. Hans Kultur er god og fløn. Bistof har han ikke formaet at udvise de bildaende Kunsters højere Forme, men underkønne Saagene og Eventyr gaar fra Mund til Mund og befrugter Mænderne. Eskimoen lever sit eget Liv, er afhængig af sit Øjes, Øres, Indsæernes Daglighed, han er virkelig Individ. Og alligevel er Eskimoen fundet opfert paa socialitistisk, ja næsten kommunalistisk Grundlag. Det er deres Lov: Jeg har haft daarig Fønkt i Dag, men vil faa en bedre i Morgen. Gi mig derfor lidt af din Fønkt, og naar du faa er ukeldig, faar du lidt af min.“

I fælles nordiske Missionssynder blev han Saaledes fra dansk Side og det var ham en Hjertesorg, at Spanningen mellem Præstekabet paa den nordiske Halvø blev og vedblev at være saa stærk, saa Mæderne maatte udskædes fra Nar til andet. Men saaledes har han ikke formaet at udvise de bildaende Kunsters højere Forme, men underkønne Saagene og Eventyr gaar fra Mund til Mund og befrugter Mænderne. Eskimoen lever sit eget Liv, er afhængig af sit Øjes, Øres, Indsæernes Daglighed, han er virkelig Individ. Og alligevel er Eskimoen fundet opfert paa socialitistisk, ja næsten kommunalistisk Grundlag. Det er deres Lov: Jeg har haft daarig Fønkt i Dag, men vil faa en bedre i Morgen. Gi mig derfor lidt af din Fønkt, og naar du faa er ukeldig, faar du lidt af min.“

I fælles nordiske Missionssynder blev han Saaledes fra dansk Side og det var ham en Hjertesorg, at Spanningen mellem Præstekabet paa den nordiske Halvø blev og vedblev at være saa stærk, saa Mæderne maatte udskædes fra Nar til andet. Men saaledes har han ikke formaet at udvise de bildaende Kunsters højere Forme, men underkønne Saagene og Eventyr gaar fra Mund til Mund og befrugter Mænderne. Eskimoen lever sit eget Liv, er afhængig af sit Øjes, Øres, Indsæernes Daglighed, han er virkelig Individ. Og alligevel er Eskimoen fundet opfert paa socialitistisk, ja næsten kommunalistisk Grundlag. Det er deres Lov: Jeg har haft daarig Fønkt i Dag, men vil faa en bedre i Morgen. Gi mig derfor lidt af din Fønkt, og naar du faa er ukeldig, faar du lidt af min.“

I fælles nordiske Missionssynder blev han Saaledes fra dansk Side og det var ham en Hjertesorg, at Spanningen mellem Præstekabet paa den nordiske Halvø blev og vedblev at være saa stærk, saa Mæderne maatte udskædes fra Nar til andet. Men saaledes har han ikke formaet at udvise de bildaende Kunsters højere Forme, men underkønne Saagene og Eventyr gaar fra Mund til Mund og befrugter Mænderne. Eskimoen lever sit eget Liv, er afhængig af sit Øjes, Øres, Indsæernes Daglighed, han er virkelig Individ. Og alligevel er Eskimoen fundet opfert paa socialitistisk, ja næsten kommunalistisk Grundlag. Det er deres Lov: Jeg har haft daarig Fønkt i Dag, men vil faa en bedre i Morgen. Gi mig derfor lidt af din Fønkt, og naar du faa er ukeldig, faar du lidt af min.“

I fælles nordiske Missionssynder blev han Saaledes fra dansk Side og det var ham en Hjertesorg, at Spanningen mellem Præstekabet paa den nordiske Halvø blev og vedblev at være saa stærk, saa Mæderne maatte udskædes fra Nar til andet. Men saaledes har han ikke formaet at udvise de bildaende Kunsters højere Forme, men underkønne Saagene og Eventyr gaar fra Mund til Mund og befrugter Mænderne. Eskimoen lever sit eget Liv, er afhængig af sit Øjes, Øres, Indsæernes Daglighed, han er virkelig Individ. Og alligevel er Eskimoen fundet opfert paa socialitistisk, ja næsten kommunalistisk Grundlag. Det er deres Lov: Jeg har haft daarig Fønkt i Dag, men vil faa en bedre i Morgen. Gi mig derfor lidt af din Fønkt, og naar du faa er ukeldig, faar du lidt af min.“

I fælles nordiske Missionssynder blev han Saaledes fra dansk Side og det var ham en Hjertesorg, at Spanningen mellem Præstekabet paa den nordiske Halvø blev og vedblev at være saa stærk, saa Mæderne maatte udskædes fra Nar til andet. Men saaledes har han ikke formaet at udvise de bildaende Kunsters højere Forme, men underkønne Saagene og Eventyr gaar fra Mund til Mund og befrugter Mænderne. Eskimoen lever sit eget Liv, er afhængig af sit Øjes, Øres, Indsæernes Daglighed, han er virkelig Individ. Og alligevel er Eskimoen fundet opfert paa socialitistisk, ja næsten kommunalistisk Grundlag. Det er deres Lov: Jeg har haft daarig Fønkt i Dag, men vil faa en bedre i Morgen. Gi mig derfor lidt af din Fønkt, og naar du faa er ukeldig, faar du lidt af min.“

I fælles nordiske Missionssynder blev han Saaledes fra dansk Side og det var ham en Hjertesorg, at Spanningen mellem Præstekabet paa den nordiske Halvø blev og vedblev at være saa stærk, saa Mæderne maatte udskædes fra Nar til andet. Men saaledes har han ikke formaet at udvise de bildaende Kunsters højere Forme, men underkønne Saagene og Eventyr gaar fra Mund til Mund og befrugter Mænderne. Eskimoen lever sit eget Liv, er afhængig af sit Øjes, Øres, Indsæernes Daglighed, han er virkelig Individ. Og alligevel er Eskimoen fundet opfert paa socialitistisk, ja næsten kommunalistisk Grundlag. Det er deres Lov: Jeg har haft daarig Fønkt i Dag, men vil faa en bedre i Morgen. Gi mig derfor lidt af din Fønkt, og naar du faa er ukeldig, faar du lidt af min.“

I fælles nordiske Missionssynder blev han Saaledes fra dansk Side og det var ham en Hjertesorg, at Spanningen mellem Præstekabet paa den nordiske Halvø blev og vedblev at være saa stærk, saa Mæderne maatte udskædes fra Nar til andet. Men saaledes har han ikke formaet at udvise de bildaende Kunsters højere Forme, men underkønne Saagene og Eventyr gaar fra Mund til Mund og befrugter Mænderne. Eskimoen lever sit eget Liv, er afhængig af sit Øjes, Øres, Indsæernes Daglighed, han er virkelig Individ. Og alligevel er Eskimoen fundet opfert paa socialitistisk, ja næsten kommunalistisk Grundlag. Det er deres Lov: Jeg har haft daarig Fønkt i Dag, men vil faa en bedre i Morgen. Gi mig derfor lidt af din Fønkt, og naar du faa er ukeldig, faar du lidt af min.“

I fælles nordiske Missionssynder blev han Saaledes fra dansk Side og det var ham en Hjertesorg, at Spanningen mellem Præstekabet paa den nordiske Halvø blev og vedblev at være saa stærk, saa Mæderne maatte udskædes fra Nar til andet. Men saaledes har han ikke formaet at udvise de bildaende Kunsters højere Forme, men underkønne Saagene og Eventyr gaar fra Mund til Mund og befrugter Mænderne. Eskimoen lever sit eget Liv, er afhængig af sit Øjes, Øres, Indsæernes Daglighed, han er virkelig Individ. Og alligevel er Eskimoen fundet opfert paa socialitistisk, ja næsten kommunalistisk Grundlag. Det er deres Lov: Jeg har haft daarig Fønkt i Dag, men vil faa en bedre i Morgen. Gi mig derfor lidt af din Fønkt, og naar du faa er ukeldig, faar du lidt af min.“

I fælles nordiske Missionssynder blev han Saaledes fra dansk Side og det var ham en Hjertesorg, at Spanningen mellem Præstekabet paa den nordiske Halvø blev og vedblev at være saa stærk, saa Mæderne maatte udskædes fra Nar til andet. Men saaledes har han ikke formaet at udvise de bildaende Kunsters højere Forme, men underkønne Saagene og Eventyr gaar fra Mund til Mund og befrugter Mænderne. Eskimoen lever sit eget Liv, er afhængig af sit Øjes, Øres, Indsæernes Daglighed, han er virkelig Individ. Og alligevel er Eskimoen fundet opfert paa socialitistisk, ja næsten kommunalistisk Grundlag. Det er deres Lov: Jeg har haft daarig Fønkt i Dag, men vil faa en bedre i Morgen. Gi mig derfor lidt af din Fønkt, og naar du faa er ukeldig, faar du lidt af min.“

I fælles nordiske Missionssynder blev han Saaledes fra dansk Side og det var ham en Hjertesorg, at Spanningen mellem Præstekabet paa den nordiske Halvø blev og vedblev at være saa stærk, saa Mæderne maatte udskædes fra Nar til andet. Men saaledes har han ikke formaet at udvise de bildaende Kunsters højere Forme, men underkønne Saagene og Eventyr gaar fra Mund til Mund og befrugter Mænderne. Eskimoen lever sit eget Liv, er afhængig af sit Øjes, Øres, Indsæernes Daglighed, han er virkelig Individ. Og alligevel er Eskimoen fundet opfert paa socialitistisk, ja næsten kommunalistisk Grundlag. Det er deres Lov: Jeg har haft daarig Fønkt i Dag, men vil faa en bedre i Morgen. Gi mig derfor lidt af din Fønkt, og naar du faa er ukeldig, faar du lidt af min.“

I fælles nordiske Missionssynder blev han Saaledes fra dansk Side og det var ham en Hjertesorg, at Spanningen mellem Præstekabet paa den nordiske Halvø blev og vedblev at være saa stærk, saa Mæderne maatte udskædes fra Nar til andet. Men saaledes har han ikke formaet at udvise de bildaende Kunsters højere Forme, men underkønne Saagene og Eventyr gaar fra Mund til Mund og befrugter Mænderne. Eskimoen lever sit eget Liv, er afhængig af sit Øjes, Øres, Indsæernes Daglighed, han er virkelig Individ. Og alligevel er Eskimoen fundet opfert paa socialitistisk, ja næsten kommunalistisk Grundlag. Det er deres Lov: Jeg har haft daarig Fønkt i Dag, men vil faa en bedre i Morgen. Gi mig derfor lidt af din Fønkt, og naar du faa er ukeldig, faar du lidt af min.“

I fælles nordiske Missionssynder blev han Saaledes fra dansk Side og det var ham en Hjertesorg, at Spanningen mellem Præstekabet paa den nordiske Halvø blev og vedblev at være saa stærk, saa Mæderne maatte udskædes fra Nar til andet. Men saaledes har han ikke formaet at udvise de bildaende Kunsters højere Forme, men underkønne Saagene og Eventyr gaar fra Mund til Mund og befrugter Mænderne. Eskimoen lever sit eget Liv, er afhængig af sit Øjes, Øres, Indsæernes Daglighed, han er virkelig Individ. Og alligevel er Eskimoen fundet opfert paa socialitistisk, ja næsten kommunalistisk Grundlag. Det er deres Lov: Jeg har haft daarig Fønkt i Dag, men vil faa en bedre i Morgen. Gi mig derfor lidt af din Fønkt, og naar du faa er ukeldig, faar du lidt af min.“

I fælles nordiske Missionssynder blev han Saaledes fra dansk Side og det var ham en Hjertesorg, at Spanningen mellem Præstekabet paa den nordiske Halvø blev og vedblev at være saa stærk, saa Mæderne maatte udskædes fra Nar til andet. Men saaledes har han ikke formaet at udvise de bildaende Kunsters højere Forme, men underkønne Saagene og Eventyr gaar fra Mund til Mund og befrugter Mænderne. Eskimoen lever sit eget Liv, er afhængig af sit Øjes, Øres, Indsæernes Daglighed, han er virkelig Individ. Og alligevel er Eskimoen fundet opfert paa socialitistisk, ja næsten kommunalistisk Grundlag. Det er deres Lov: Jeg har haft daarig Fønkt i Dag, men vil faa en bedre i Morgen. Gi mig derfor lidt af din Fønkt, og naar du faa er ukeldig, faar du lidt af min.“

I fælles nordiske Missionssynder blev han Saaledes fra dansk Side og det var ham en Hjertesorg, at Spanningen mellem Præstekabet paa den nordiske Halvø blev og vedblev at være saa stærk, saa Mæderne maatte udskædes fra Nar til andet. Men saaledes har han ikke formaet at udvise de bildaende Kunsters højere Forme, men underkønne Saagene og Eventyr gaar fra Mund til Mund og befrugter Mænderne. Eskimoen lever sit eget Liv, er afhængig af sit Øjes, Øres, Indsæernes Daglighed, han er virkelig Individ. Og alligevel er Eskimoen fundet opfert paa socialitistisk, ja næsten kommunalistisk Grundlag. Det er deres Lov: Jeg har haft daarig Fønkt i Dag, men vil faa en bedre i Morgen. Gi mig derfor lidt af din Fønkt, og naar du faa er ukeldig, faar du lidt af min.“

I fælles nordiske Missionssynder blev han Saaledes fra dansk Side og det var ham en Hjertesorg, at Spanningen mellem Præstekabet paa den nordiske Halvø blev og vedblev at være saa stærk, saa Mæderne maatte udskædes fra Nar til andet. Men saaledes har han ikke formaet at udvise de bildaende Kunsters højere Forme, men underkønne Saagene og Eventyr gaar fra Mund til Mund og befrugter Mænderne. Eskimoen lever sit eget Liv, er afhængig af sit Øjes, Øres, Indsæernes Daglighed, han er virkelig Individ. Og alligevel er Eskimoen fundet opfert paa socialitistisk, ja næsten kommunalistisk Grundlag. Det er deres Lov: Jeg har haft da